РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

20 май 2010 година *

По дело C-583/08 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 22 декември 2008 г.,

Christos Gogos, длъжностното лице в Европейската комисия, с местожителство във Ватерло (Белгия), за когото се явяват адв. N. Korogiannakis и адв. P. Katsimani, dikigoroi,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Европейската комисия, за която се явява г-н J. Currall, в качеството на представител, подпомаган от адв. P. I. Anestis, dikigoros, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

* Език на производството: гръцки.

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н A. Tizzano, председател на състав, г-н E. Levits, г-н A. Borg Barthet (докладчик), г-н J.-J. Kasel и г-н M. Safjan, съдии,

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,
секретар: г-жа L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 28 януари 2010 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 4 март 2010 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си г-н Gogos иска отмяната на Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности [понастоящем Общия съд] от 15 октомври 2008 г. по дело Gogos/Комисия (T-66/04, все още непубликувано в Сборника, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което този съд отхвърля жалбата му за отмяна на решението на Комисията на Европейските общности за класирането му в степен A 7, стъпка 3 (наричано по-нататък „решението за класиране“) и на решението от 24 ноември 2003 г., с което се отхвърля жалбата му

срещу решението за класиране, подадена по административен ред пред органа по назначаването (наричано по-нататък „решението по административната жалба“).

Правна уредба

2 Член 31 от Правилника за длъжностните лица на Европейските общности в приложимата му към фактите по настоящия спор редакция (наричан по-нататък „Правилникът“) гласи:

„1. Кандидатите […] се назначават за длъжностни лица както следва:

— Длъжностни лица от категория A […]: в базовата степен на своята категория […];

2. Независимо от това органът по назначаването може да не се съобрази с изискванията на параграф 1 в следните граници:

[…]

б) в останалите степени [освен степени A 1, A 2, A 3 и LA 3]:

— до една трета от назначенията, когато става дума за освободени длъжности;

— до една втора от назначенията, когато става дума за новооткрити длъжности.

[…]“ [неофициален превод]

3 Член 32, първа и втора алинея от Правилника предвижда:

„Длъжностното лице се назначава на първата стъпка в неговата степен.

Въпреки това органът по назначаването може да допусне допълнително старшинство в тази степен, за да вземе предвид образованието и специфичния професионален опит на лицето. Допълнителното старшинство не може да надвишава 72 месеца за степени A 1—A 4, LA 3 и LA 4 и 48 месеца за останалите степени.“ [неофициален превод]

4 Член 45, параграф 2 от Правилника гласи:

„Длъжностното лице може да премине от една степен или категория в друга само след конкурс.“ [неофициален превод]

5 Съгласно член 46, първа алинея от Правилника:

„Длъжностното лице, назначено на по-висока степен, има право на старшинство в новата си степен, съответстващо на същата или непосредствено по-високата абстрактна стъпка спрямо тази, която е достигнало на старата си степен, увеличено със сумата за повишаването в стъпка за две прослужени години в новата му степен.“

6 Член 91, параграф 1 от Правилника гласи:

„Съдът на Европейските общности е компетентен да се произнесе по всеки възникнал спор между Общностите и лице, за което се прилага настоящият правилник, относно законосъобразността на акт, който засяга интересите на това лице по смисъла на член 90, параграф 2. По спорове от финансов характер Съдът има неограничена компетентност.“ [неофициален превод]

Обстоятелства, предхождащи спора

7 Обстоятелствата в основата на спора са изложени в обжалваното съдебно решение, както следва:

„4 На 1 октомври 1986 г. Комисията назначава жалбоподателя Christos Gogos, служител на Европейските общности от 1981 г., като длъжностно лице от категория B, степен 5, стъпка 1.

5 През 1997 г. жалбоподателят се явява на вътрешен конкурс COM/A/17/96 за преминаване от категория B в категория A за длъжностите от кариера A 7/A 6. Съгласно раздела „Условия за допускане до конкурса“ право да се явят на този конкурс имат длъжностните лица и срочно наетите служители, класирани в една от степените на категория B и с не по-малко от седем години стаж в тази категория. В раздел „Условия за назначаване“ се уточнява, че по принцип назначените лица ще бъдат класирани в базовата степен на кариерата.

6 С писмо от 15 декември 1997 г. председателят на конкурсната комисия уведомява жалбоподателя за решението да не бъде включен в списъка на издържалите конкурса кандидати, тъй като на устния изпит е получил оценка 24 от 50 точки, докато изпитът се смята за успешно положен при получени не по-малко от 25 точки.

7 Сезиран от жалбоподателя, с решение от 23 март 2000 г. по дело Gogos/Комисия (T-95/98, Recueil FP, стр. I-A-51 и II-219), [Общият] съд отменя посоченото решение на конкурсната комисия, в частност по съображението, че комисията не е гарантирала равно третиране на всички кандидати в рамките на устния изпит от спорния конкурс.

8 В изпълнение на съдебното решение Комисията кани жалбоподателя да се яви отново на устен изпит на 25 септември 2000 г. Той не издържа изпита и отново подава жалба пред [Общия] съд, по която е образувано дело Т-97/01. В резултат от споразумение за уреждане на спора по взаимно съгласие Комисията се задължава да продължи процедурата по подбор COM/A/17/96 по изключение и само по отношение на жалбоподателя (вж. Определение на [Общия] съд от 21 октомври 2002 г. по дело Gogos/Комисия, Т-97/01, непубликувано в Recueil). Така на 8 ноември 2002 г. жалбоподателят се явява за трети път на устен изпит.

9 С писмо от 15 ноември 2002 г. Комисията уведомява жалбоподателя, че е издържал изпита и е включен в списъка с лицата, издържали конкурса COM/A/17/96.

10 Впоследствие, считано от 1 април 2003 г., жалбоподателят е назначен за длъжностно лице в генерална дирекция „Регионална политика", в която е работел от назначаването си през 1986 г. като длъжностно лице от категория B.

11 На 31 март 2003 г. жалбоподателят е уведомен за решението на [...] органа по назначаването да го класира в степен A 7, стъпка 3, считано от 1 април 2003 г. [...].

12 На основание член 90, параграф 2 от Правилника на 30 юни 2003 г. жалбоподателят подава по административен ред жалба срещу решението [за класиране]. В подкрепа на жалбата си той се позовава на нарушение на членове 31 и 45 от Правилника, на член 233 ЕО, на принципа на равно третиране, както и на сключеното споразумение между страните по дело Т-97/01. Той изтъква, че би трябвало да се смята за издържал конкурса още към датата на първия устен изпит, а именно към 15 декември 1997 г., доколкото е получил право на възобновяване на конкурсната процедура. Накрая той поддържа, че предвид релевантния му професионален опит в област, в която трудно се намират подготвени специалисти, е трябвало да бъде класиран в степен A 6, считано от 1 януари 2002 г., тъй като някои от

издържалите вътрешния конкурс COM/A/17/96 длъжностни лица са били повишени в степен A 6 още на 1 януари 2001 г., а през 2003 г. повечето от тях вече са достигнали тази степен.

13 Жалбата е отхвърлена с решение на органа по назначаването от 24 ноември 2003 г. […] Съгласно това решение в случая не следва да се прилага член 31, параграф 2 от Правилника, тъй като се отнася единствено до новоназначени длъжностни лица. Поради тази причина тази разпоредба е неприложима спрямо жалбоподателя, който вече е бил длъжностно лице от категория B. При всички положения документите му не сочели да има изключителна квалификация с оглед на петте критерии, по които се взема решението за класиране на всички длъжностни лица при встъпването им в длъжност: университетски профил, продължителност и качество на професионалния опит, релевантност на професионалния опит за заеманата длъжност и особеностите на изискваните за длъжността качества предвид положението на пазара на труда. Органът по назначаването приема, че степента и стъпката на жалбоподателя са правилно изчислени съобразно член 46 от Правилника."

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

8 С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 18 февруари 2004 г., г-н Gogos иска да се отменят решението за класиране и решението по административната жалба, както и Комисията да бъде осъдена да заплати съдебните разноски или евентуално всяка страна да заплати направените от нея разноски.

9 В подкрепа на жалбата си той се позовава основно на нарушение на член 31, параграф 2 от Правилника. Жалбоподателят освен това изтъква, че като последица от несъобразяването с предоставените му с тази разпоредба права органът по назначаването е нарушил и член 233 ЕО, както и принципите на равно третиране, справедливост, добра администрация и право на развитие в кариерата.

10 На първо място, в точка 30 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че макар при буквалното им тълкуване член 45, параграф 2 и член 31, параграфи 1 и 2 от Правилника да не забраняват назначаването на длъжностни лица на по-висока степен от кариерата на основание на посочения член 31, параграф 2 при издържан вътрешен конкурс за преминаване в по-висока категория, подобен извод всъщност е недопустим с оглед на систематичното място и целта на тези разпоредби. Така Общият съд стига до извода в точка 35 от същото решение, че член 31, параграф 2 е неприложим към случая на жалбоподателя.

11 По-нататък в точка 36 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че дори да е била приложима към конкретния случай, посочената разпоредба не поражда право за жалбоподателя да бъде класиран в степен А 6. В точка 41 от същото решение Общият съд постановява, че всъщност в очертаните с член 31 от Правилника граници Комисията разполага с широко право на преценка както за да определи дали конкурсната длъжност изисква назначаването на длъжностно лице с особено висока квалификация и съответно дали длъжностното лице има изключителна квалификация, така и за да прецени какви следва да са последиците от тези констатации. Така в точка 42 от посоченото решение Общият съд заключава, че не може да замести преценката на органа по назначаването със своята преценка, а следва да се ограничи до проверка дали не е налице съществено процесуално нарушение, дали органът по назначаването не е основал решението си на неточни или непълни факти и не е допуснал злоупотреба с власт и явна грешка в преценката и дали в достатъчна степен е мотивирал решението си.

12 След като посочва, че жалбоподателят не представя доказателства в подкрепа на някоя от изброените хипотези, в точка 44 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че твърдените от жалбоподателя нарушения, които Комисията допуснала при администрирането на процедурата по назначаване, независимо дали става дума за нарушение на член 233 ЕО или на принципите на равно третиране, справедливост, добра администрация и право на развитие в кариерата, не могат да засегнат законосъобразността на оспореното от жалбоподателя решение за класиране.

13 Освен това в точка 45 от обжалваното съдебно решение Общият съд постановява, че доколкото оценката дали новоназначеното длъжностно лице има изключителна квалификация не може да е абстрактна, а следва да е съобразена с длъжността, на която е назначено това лице, тя винаги зависи от конкретния случай, поради което жалбоподателят няма основание да се позовава на принципа на равно третиране.

14 Накрая, в точка 47 от обжалваното съдебно решение Общият съд установява, че макар да е възможно организирането на нов устен изпит за жалбоподателя да е довело до забавяне на преминаването му в категория A и до отлагане на момента, в който би придобил минимума от две години стаж в степен A 7 — изискване за целите на получаването на право на повишение в степен A 6 по смисъла на член 45 от Правилника, и по този начин евентуално да го е лишило от възможността по-рано да бъде назначен в категория A и да участва в редица процедури за повишение, жалбоподателят не е направил пред Общия съд искане за парично обезщетение на това основание.

15 Като констатира, че Комисията — по чиято вина се е наложило организирането на три устни изпита за жалбоподателя — с поведението си е допринесла за възникването на спора, на основание член 87, параграф 3 от процедурния си правилник Общият съд осъжда Комисията да заплати както направените от нея съдебни разноски, така и тези на жалбоподателя.

Искания на страните

16 Жалбоподателят иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да отмени решението за класиране и решението по административната жалба,

— да упражни неограничената си компетентност и да му присъди обезщетение в размер на 538 121,79 eur за имуществените вреди, претърпени в резултат от неправомерното поведение на Комисията, изразяващо се в приемането на решението за класиране — вреди, които поради реформата на Правилника ще имат последици за целия живот на жалбоподателя,

— да му присъди обезщетение в размер на 50 000 EUR поради закъснението, с което е постановено първоинстанционното решение,

— да осъди Комисията да заплати разноските както в производството пред Общия съд, така и в производството по обжалване.

17 Комисията иска жалбата и искането за обезщетение поради прекомерната продължителност на производството да бъдат отхвърлени и жалбоподателят да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

По жалбата

18 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква две правни основания, изведени, първо, от непълнота на мотивите на обжалваното съдебно решение и второ, от грешка при прилагане на правото, доколкото Общият съд не упражнил неограничената си компетентност, така че служебно да му присъди обезщетение за вредите за неговата кариера. Освен това жалбоподателят иска обезщетение поради прекомерната продължителност на производството пред Общия съд.

По първото правно основание

Доводи на страните

19 С първото си правно основание жалбоподателят твърди, че Общият съд не е разгледал пет от шестте изложени пред него правни основания за отмяна, поради което е отхвърлил жалбата срещу решението за класиране и решението по административната жалба, без да се мотивира в достатъчна степен.

20 Жалбоподателят в частност поддържа, че Общият съд не се е мотивирал и се е основал на съвсем произволни съображения, за да отхвърли правните основания за отмяна, изведени от нарушения съответно на член 233 ЕО, на принципа на равно третиране, принципа на справедливост, принципа на добра администрация и принципа за право на развитие в кариерата.

21 Жалбоподателят освен това изтъква, че Общият съд е бил длъжен да разгледа отделно правното основание, изведено от несъобразяване с принципа на равно третиране, вместо да обвързва разглеждането му с проверка за наличието на условията по член 31, параграф 2 от Правилника.

22 Комисията поддържа, че това правно основание е недопустимо. Според нея в първоинстанционното производство г-н Gogos е изложил само едно правно основание за отмяна, изведено единствено от нарушение на член 31, параграф 2 от Правилника, а на останалите разпоредби и принципи се е позовал само за изчерпателност. С опитите си в производството по обжалване да представи тези допълнителни доводи като самостоятелни правни основания за отмяна, жалбоподателят в действителност въвеждал нови правни основания.

Съображения на Съда

– По допустимостта

23 В началото следва да се напомни, че съгласно член 42, параграф 2, първа алинея във връзка с член 118 от Процедурния правилник на Съда в производството по обжалване е забранено да се въвеждат нови правни основания.

24 Все пак, както отбелязва генералният адвокат в точка 33 от заключението си, тези разпоредби имат за цел да предотвратят — в съответствие с предвиденото в член 113, параграф 2 от посочения процедурен правилник — евентуалната промяна при обжалването на предмета на разглеждания от Общия съд спор (вж. в този смисъл Решение от 1 юни 1994 г. по дело Комисия/Brazzelli Lualdi и др., C-136/92 P, Recueil, стр. I-1981, точки 57—59, Решение от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 165, Решение от 18 януари 2007 г. по дело PKK и KNK/Съвет, C-229/05 P, Сборник, стр. I-439, точка 66, както и Решение от 2 април 2009 г. по дело France Télécom/Комисия, C-202/07 P, Сборник, стр. I-2369, точка 60).

25 В случая обаче следва да се приеме за установено, както посочва и генералният адвокат в точка 34 от заключението си, че голяма част от жалбата на г-н Gogos пред Общия съд е посветена на член 233 ЕО и на принципите на равно третиране, справедливост, добра администрация и право на развитие в кариерата.

26 При обжалването той поддържа, че съществена част от съображенията, които е изтъкнал в първоинстанционното производство, не са взети предвид в достатъчна степен в обжалваното съдебно решение, и иска от Съда да провери дали

Общият съд е разгледал изложените пред него доводи и представените доказателства съобразно правните изисквания към мотивите на съдебните решения.

27 Ето защо следва да се приеме, че ако допусне първото правно основание, Съдът няма да се окаже сезиран със спор с по-широк обхват от този, който е бил разгледан от Общия съд.

28 Следователно това правно основание е допустимо.

– По съществото на спора

29 Следва да се напомни, че правното основание, изведено от пропуск на Общия съд да отговори на някое от изложените в първоинстанционното производство правни основания, по същество е твърдение за нарушение на задължението за мотивиране, което следва от член 36 от Статута на Съда на Европейския съюз, който се прилага и за Общия съд на Европейския съюз на основание член 53, първа алинея от същия статут, и от член 81 от Процедурния правилник на Общия съд (вж. в този смисъл Решение от 1 октомври 1991 г. по дело Vidrányi/Комисия, C-283/90 P, Recueil, стр. I-4339, точка 29 и Решение от 11 септември 2003 г. по дело Белгия/Комисия, C-197/99 P, Recueil, стр. I-8461, точка 80 във връзка с точка 83).

30 Съгласно постоянната съдебна практика задължението за мотивиране, с което е обвързан Общият съд, не го задължава да направи изложение, което да следва изчерпателно и едно по едно всички логически разсъждения, направени от страните по спора, и следователно мотивите може да бъдат имплицитни, при условие че позволяват на заинтересованите лица да се запознаят с причините, поради които Общият съд не е приел доводите им, а на Съда — да разполага с достатъчно данни, за да упражни своя контрол (вж. по-специално Решение от

9 октомври 2008 г. по дело Chetcuti/Комисия, C-16/07 P, Сборник, стр. I-7469, точка 87 и Решение от 16 юли 2009 г. по дело Комисия/Schneider Electric, C-440/07 P, Сборник, стр. I-6413, точка 135).

31 В случая от обжалваното съдебно решение ясно личи, че Общият съд е отговорил на изтъкнатия от жалбоподателя довод, че като последица от отказа да приложи спрямо него член 31, параграф 2 от Правилника Комисията е нарушила член 233 ЕО, както и принципите на равно третиране, справедливост, добра администрация и право на развитие в кариерата.

32 Всъщност, след като отхвърля оплакването, изведено от нарушение на член 31, параграф 2 от Правилника, в точка 44 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че при това положение „твърдените от жалбоподателя нарушения, които Комисията допуснала при администрирането на процедурата по назначаване, независимо дали става дума за нарушение на член 233 ЕО или на принципите на равно третиране, справедливост, добра администрация и право на развитие в кариерата, не могат да засегнат законосъобразността на оспореното от жалбоподателя решение за класиране в степен".

33 В този смисъл следва да се приеме, че от мотивите на обжалваното съдебно решение личи, че Общият съд е отхвърлил въпросните оплаквания по същите съображения, поради които е отхвърлил и правното основание, изведено от нарушение на член 31, параграф 2 от Правилника.

34 Що се отнася до доводите на жалбоподателя, че Общият съд е бил длъжен да разгледа отделно принципа на равно третиране, следва да се отбележи, че в точки 45 и 46 от обжалваното съдебно решение ясно са изложени причините, поради които посочената юрисдикция приема, че този принцип не дава основание за класиране на жалбоподателя в по-висока степен на кариерата.

35 Фактът, че по същество Общият съд е достигнал до извод, различен от този на жалбоподателя, сам по себе си не води до опорочаване на обжалваното съдебно решение поради липса на мотиви (Решение от 7 юни 2007 г. по дело Wunenburger/Комисията, C-362/05 P, Сборник, стр. I-4333, точка 80).

36 Предвид изложените по-горе съображения следва да се приеме, че мотивите на обжалваното съдебно решение осигуряват в достатъчна степен възможност за запознаване с причините, поради които Общият съд е отхвърлил оплакванията, направени от жалбоподателя в първоинстанционното производство.

37 Ето защо първото правно основание, което жалбоподателят изтъква в подкрепа на жалбата си, трябва да се отхвърли като неоснователно.

По второто правно основание

Доводи на страните

38 С второто си правно основание жалбоподателят твърди, че Общият съд неправилно не е упражнил неограничената компетентност, с която разполага по спорове от финансов характер, така че служебно да му присъди обезщетение.

39 Жалбоподателят в частност оспорва точка 47 от обжалваното съдебно решение, в която Общият съд по същество постановява, че макар да е възможно организирането на нов устен изпит да е довело до загуба на възможност за жалбоподателя по-рано да бъде назначен в категория A и следователно по-бързо да получи

повишение в новата си категория, все пак той не е направил пред Общия съд искане за парично обезщетение на това основание.

40 Комисията поддържа, че това правно основание е недопустимо, тъй като е изложено за първи път в производството по обжалване. Тя допълва, че при всички положения в случая жалбоподателят няма право на обезщетение и следователно няма основание Общият съд да упражни неограничената си компетентност по финансови спорове.

Съображения на Съда

– По допустимостта

41 Както посочва генералният адвокат в точка 50 от заключението си, въпросът дали Общият съд е бил длъжен служебно да присъди парично обезщетение на жалбоподателя представлява правен въпрос, който подлежи на разглеждане в производството по обжалване и чиято допустимост не може да се обвързва с условието жалбоподателят да е направил искане за обезщетение за вреди в първоинстанционното производство.

42 Всъщност поради самото си естество подобно твърдение, което по същество е оплакване, че Общият съд не се е съобразил с обхвата на правомощията си, не

може да бъде изложено в първоинстанционното производство, поради което следва да се отхвърли направеното от Комисията възражение за недопустимост.

43 Ето защо второто правно основание, което жалбоподателят изтъква в подкрепа на жалбата си, трябва да се приеме за допустимо.

– По съществото на спора

44 Съгласно постоянната съдебна практика член 91, параграф 1, второ изречение от Правилника предоставя на Общия съд неограничена компетентност по спорове от финансов характер, в рамките на която последният е оправомощен, ако е необходимо, да осъди служебно ответната страна да заплати обезщетение за причинените по нейна вина вреди и в такъв случай, като вземе предвид всички обстоятелства по делото, да оцени претърпяната вреда ex aequo et bono (вж. по-специално Решение от 5 юни 1980 г. по дело Oberthür/Комисия, 24/79, Recueil, стр. 1743, точка 14, Решение от 27 октомври 1987 г. по дело Houyoux и Guery/Комисия, 176/86 и 177/86, Recueil, стр. 4333, точка 16, Решение от 17 април 1997 г. по дело De Compte/Парламент, C-90/95 P, Recueil, стр. I-1999, точка 45 и Решение от 21 февруари 2008 г. по дело Комисия/Girardot, C-348/06 P, Сборник, стр. I-833, точка 58).

45 „Спорове от финансов характер“ по смисъла на тази разпоредба са в частност деликтните искове, предявени от служители срещу институция, както и всички искове, с които се цели институцията да изплати на служител сума, която той счита, че му се дължи по силата на Правилника или на друг акт, с който се уреждат техните служебни правоотношения (вж. Решение от 18 декември 2007 г. по дело Weißenfels/Парламент, C-135/06 P, Сборник, стр. I-12041, точка 65).

46 Според практиката на Съда спор от финансов характер по смисъла на член 91, параграф 1 от Правилника може да е налице и когато длъжностно лице подава жалба за отмяна на решение, засягащо правното му положение съгласно Правилника (вж. Решение по дело Oberthür/Комисия, посочено по-горе, точка 14, както и Решение по дело Houyoux и Guery/Комисия, посочено по-горе, точка 16 във връзка с точка 1).

47 По-точно Съдът е постановил, че жалбата, с която длъжностното лице иска да се упражни съдебен контрол за законосъобразност на класирането му, също води до съдебен спор от финансов характер (Решение от 8 юли 1965 г. по дело Krawczynski/Комисия, 83/63, Recueil, стр. 773 и 786). Както посочва генералният адвокат в точка 58 от заключението си, този извод се основава на разбирането, че решението на органа по назначаването относно класирането на определено длъжностно лице не само поражда последици за кариерата на засегнатото лице и за мястото му в йерархията, но и пряко се отразява на имуществените му права, и по-специално на размера на заплатата съгласно Правилника.

48 Оттук следва, че жалбата на г-н Gogos в първоинстанционното производство е от финансов характер по смисъла на член 91, параграф 1 от Правилника. Ето защо Общият съд в случая е разполагал с неограничена компетентност.

49 Предоставената с член 91, параграф 1 от Правилника неограничена компетентност на съдилищата на Съюза им възлага задачата да решават изцяло отнесените пред тях спорове (Решение по дело Weißenfels/Парламент, посочено по-горе, точка 67 и Решение от 17 декември 2009 по дело M/EMEA, C-197/09 RX-II, Сборник, стр. I-12033, точка 56).

50 Както посочва генералният адвокат в точка 66 от заключението си, целта на тази компетентност е да позволи на юрисдикциите на Съюза да гарантират практическата ефективност на произнесените от тях решения за отмяна в областта

на публичната служба, така че ако отмяната на незаконосъобразното решение на органа по назначаването не е достатъчна да осигури ефективна защита на правата и интересите на съответното длъжностно лице, компетентният съд на Съюза да може служебно да му присъди обезщетение за вреди.

51 Макар в случая Общият съд наистина да приема, че решението за класиране и решението по административната жалба са законосъобразни, следва да се напомни посоченото в точка 44 от настоящото решение, а именно че неограничената компетентност дава възможност на съдилищата на Съюза — дори и да не постановят отмяна на обжалваното административно решение — служебно да осъдят ответника да заплати обезщетение за вредите, причинени поради допуснатата от него служебна грешка.

52 Все пак, както отбелязва генералният адвокат в точки 68 и 75 от заключението си, трябва да се приеме за установено, че в случая претърпяната от г-н Gogos вреда по отношение на заплатата и кариерата му е причинена не от решението за класиране или от решението по административната жалба, а от нарушенията, допуснати от Комисията при конкурсната процедура — нарушения, които г-н Gogos не изтъква в настоящото производство.

53 При това положение Общият съд правилно не е упражнил неограничената си компетентност и поради това второто правно основание, което жалбоподателят изтъква в подкрепа на жалбата си, също трябва да се отхвърли като неоснователно.

По искането за обезщетение поради прекомерната продължителност на производството пред Общия съд

Доводи на страните

54 Жалбоподателят моли Съда да му присъди обезщетение в размер на 50 000 eur поради прекомерната продължителност на производството пред Общия съд.

55 Комисията поддържа, че това е ново искане, направено за първи път в производството по обжалване, поради което трябва да бъде отхвърлено като недопустимо. Тя допълва, че при всички положения това искане е явно неоснователно.

Съображения на Съда

56 В това отношение следва да се напомни, че макар неспазването от страна на Общия съд на разумен срок при постановяване на решение да поражда право да се иска обезщетение, като се предяви иск срещу Европейския съюз по силата на член 268 ДФЕС във връзка с член 340, втора алинея ДФЕС (Решение от 16 юли 2009 г. по дело Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Комисия, C-385/07 P, Сборник, стр. I-6155, точка 195), за производствата по обжалване член 113, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда предвижда, че исканията на жалбоподателя трябва да са насочени към отмяна, изцяло или частично, на решението на Общия съд и евентуално уважаване, изцяло или частично, на направените искания в първоинстанционното производство

(Решение от 9 септември 2008 г. по дело FIAMM и др./Съвет и Комисия, C-120/06 P и C-121/06 P, Сборник, стр. I-6513, точка 205).

57 Следователно при липсата на какъвто и да било признак, че продължителността на производството е повлияла върху изхода на спора, правното основание, изведено от това, че производството пред Общия съд не отговаря на изискванията, свързани със спазването на разумен срок, по общо правило не може да доведе до отмяната на постановеното от този съд решение и съответно трябва да се приеме за недопустимо (Решение по дело FIAMM и др./Съвет и Комисия, посочено по-горе, точки 203 и 211)

58 Г-н Gogos обаче изобщо не твърди, че прекомерната според него продължителност на производството е повлияла върху изхода на спора пред Общия съд, нито е поискал отмяна на обжалваното съдебно решение по това съображение.

59 При тези условия искането за обезщетение, направено от жалбоподателя в настоящото производство по обжалване, трябва да се отхвърли като недопустимо.

60 От всички изложени по-горе съображения следва, че жалбата трябва да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

61 По смисъла на член 69, параграф 2, първа алинея от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от този правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

62 Въпреки това съгласно член 122, втора алинея, второ тире от същия правилник при жалби, подадени от длъжностни лица или други служители на определена институция, Съдът може да разпредели разноските между страните по справедливост.

63 Предвид обстоятелствата по настоящия случай Съдът следва да приложи тази разпоредба и да разпореди всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Г-н Gogos и Европейската комисия понасят направените от тях съдебни разноски.

Подписи